

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΕΙΣ ΑΜΠΕΛΙΝ ΚΑΙ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΝΕΟΥ ΙΕΡΕΩΣ.

Τό Σάββατον, 27^{ον} Ὀκτωβρίου /9^{ον} Νοεμβρίου 2013, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐτέλεσε θείαν Λειτουργίαν εἰς τήν πόλιν Ἀμπελίν τοῦ βορείου Ἰσραήλ, εἰς τήν ὁποίαν τό Πατριαρχεῖον διατηρεῖ Ἀραβόφωνον Ἑλληνορθόδοξον (Rum Orthodox) Κοινότητα, ἀριθμοῦσαν περί τά πέντε χιλιάδες μέλη καί ὑπαγομένην εἰς τήν ἱεράν Μητρόπολιν Πτολεμαίδος, σημερινῆς Ἀκκρης.

Ἡ λειτουργία αὕτη ἔλαβε χώραν διά τήν πνευματικήν ἐπικοινωνίαν καί συνεργασίαν τοῦ Μακαριωτάτου μετά τῶν πνευματικῶν Αὐτοῦ τέκνων καί διά τήν ἐγκατάστασιν τοῦ προσφάτως χειροτονηθέντος ἱερέως π. Σάββα Χάτζ ὡς συνεφημερίου τοῦ ἀπό ἐτῶν ὑπηρετοῦντος εἰς τήν Κοινότητα τῆς πόλεως Ἀμπελίν γηραιοῦ οἰκονόμου π. Σπυρίδωνος.

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου προεξάρχοντος συνελειτούργησαν οἱ Ἀρχιερεῖς τοῦ Πατριαρχείου Ἱερώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός καί ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Σεβαστείας κ. Θεοδόσιος.

Τόν ἐγκατασταθέντα π. Σάββαν καί τό χριστεπώνυμον εὐσεβές ἐκκλησίασμα προσεφώνησεν εἰς τό Κοινωνικόν ὁ Μακαριώτατος διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Ἀθλήσεως καύχημα, Μάρτυς Δημήτριε, Χριστόν ἐνδυσάμενος, κατεπολέμησας, ἐχθρόν τόν ἀνίσχυρον· πλάνην γάρ τῶν ἀνόμων, ἐν αὐτῷ καταργήσας, γέγονας τοῖς ἐν πίστει, εὐσεβείας ἀλείπτῃς, διό σου καί τήν μνήμην σεπτῶς πανηγυρίζομεν», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου ἡ παγκόσμιος πανήγυρις ἐν τῇ ἱστορικῇ ὑμῶν πόλει Abelin, ἔνθα καί ὁ ἱερός ναός τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ, συμμάρτυρος τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου.

Ἡ ἁγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, ἡ ἀναδειχθεῖσα μητέρα πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, χαίρει καί ἀγάλλεται ἐπὶ τῇ ἐπιτελέσει τῆς ἐορτίου μνήμης τῶν ἁγίων συμμαρτύρων τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ γενομένων, Δημητρίου τοῦ Θεσσαλονικέως καί Νέστορος τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ. Καί τοῦτο διότι ἡ ἁγία ἡμῶν τῶν Ρωμαίων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησία οὐδέποτε ἔπαυσε διά μέσου τῆς δισχιλιετοῦς αὐτῆς φυσικῆς καί ἀδιακόπου παρουσίας ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ νά μνημονεύῃ Χριστόν ἐγγεγερμένον ἐκ νεκρῶν, συμφώνως τῷ παραγγέλματι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τόν μαθητήν αὐτοῦ Τιμόθεον λέγοντος: «Τέκνον Τιμόθεε... μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστόν ἐγγεγερμένον ἐκ νεκρῶν ἐκ σπέρματος Δαυίδ, κατά τό εὐαγγέλιόν μου. Ἐν ᾧ

κακοπαθῶ μέχρι δεσμῶν ὡς κακοῦργος ἀλλ' ὁ λόγος τοῦ θεοῦ οὐ δέδεται· διὰ τοῦτο πάντα ὑπομένω διὰ τοὺς ἐκλεκτούς, ἵνα καὶ αὐτοὶ σωτηρίας τύχωσι τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μετὰ δόξης αἰωνίου», (Β' Τιμ. 2,8-10).

Μεταξύ δέ τῶν ἐκλεκτῶν, δηλονότι τῶν πιστῶν, οἱ ὅποιοι ἔτυχον τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας μετὰ δόξης αἰωνίου, εἶναι καὶ ὁ σήμερον τιμώμενος ἅγιος Δημήτριος, ὡς λέγει ὁ μελωδὸς αὐτοῦ: «Πάθει τό πάθος μιμούμενος, τό ζωηφόρον Χριστοῦ, παρ' αὐτοῦ τὴν ἐνέργειαν, τῶν θαυμάτων εἴληφας, Ἀθλοφόρε Δημήτριε καὶ διασώζεις τοὺς σοὶ προστρέχοντας, πολλῶν κινδύνων αὐτοὺς ρυόμενος, ἔχων εὐάρεστον παρρησίαν ἔνδοξε, πρὸς τὸν Χριστόν, ᾧ καὶ παρίστασαι δόξης πληρούμενος».

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν πληρότητα τῆς δόξης, τουτέστιν τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐξασφαλίζει ἡ μετὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ κοινωνία, καλούμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, μιμούμενοι τό πάθος τοῦ Χριστοῦ, οὐχὶ δέ κατ' ἀνάγκην τό τοῦ μαρτυρικοῦ αὐτοῦ αἵματος, ὡς τοῦτο ἔπραξε ὁ Ἅγιος Δημήτριος, ἀλλὰ τό πάθος τοῦ μαρτυρίου τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν συνειδήσεως.

«Τοῦτο γὰρ χάρις», λέγει ὁ ἀπόστολος Πέτρος, «εἰ διὰ συνείδησιν θεοῦ ὑποφέρει τις λύπας, πάσχων ἀδίκως· ποῖον γὰρ κλέος, εἰ ἀμαρτάνοντες καὶ κολαφιζόμενοι ὑπομενεῖτε; ἀλλ' εἰ ἀγαθοποιοῦντες καὶ πάσχοντες ὑπομενεῖτε, τοῦτο χάρις παρὰ θεῷ», (Α' Πέτρ. 2, 19-20).

Ἐξ ἄλλου, ἴδιον γνώρισμα τῆς συνειδήσεως τοῦ Χριστιανοῦ, τοῦ ὄντος μέλους τῆς Ἐκκλησίας, δηλονότι τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ θυσιαστικὴ τοῦ σταυροῦ ἀγάπη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἐντέλλεται ἡμῖν λέγων: «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», (Ἰωάν. 15,17). Ὁ δέ σοφὸς Παῦλος λέγει: «καὶ ἐὰν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ ἐὰν παραδῶ τὸ σῶμά μου, ἵνα καυθήσωμαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι. Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ, ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τὸ κακόν», (Α' Κορ. 13, 3-5).

Τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι τὴν ἀγάπην ἡ ὁποία, «οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς», ἐζήλωσε καὶ ὁ Ἅγιος Δημήτριος, ὁ ὁποῖος ἀνεδείχθη λυχνία φωτοειδῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Οἰκουμένης, ὡς ψάλλει καὶ ὁ μελωδός: «λυχνία φωτοειδῆς τοῦ μαρτυρίου ἐν σκηνῇ γέγονας, θείῳ φωτί λάμπουσα, μάρτυς ἀθλοφόρε Δημήτριε».

Τῆς φωτοειδοῦς ταύτης λυχνίας τοῦ μάρτυρος Δημητρίου καὶ τῶν συμμαρτύρων αὐτοῦ γεγόναμεν ἡμεῖς οἱ Χριστεπώνυμοι, ἀδελφοί μου, κάτοχοι καὶ κληρονόμοι. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἡ κατ' ἀνατολὰς ἡμῶν Ἐκκλησία καὶ δὴ ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων παρέμεινε προσηλωμένη εἰς τὴν ἁγίαν ἀποστολικὴν καὶ ἀνόθευτον παράδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς σωζούσης ἀληθείας, ἀκούουσα εἰς τὴν διδασχὴν τοῦ Μεγάλου Παύλου λέγοντος: «Ἡμεῖς δὲ ὀφείλομεν εὐχαριστεῖν τῷ θεῷ πάντοτε περὶ ὑμῶν, ἀδελφοί ἠγαπημένοι ὑπὸ Κυρίου, ὅτι εἴλετο ὑμᾶς ὁ θεὸς ἀπ' ἀρχῆς εἰς σωτηρίαν ἐν ἁγιασμῷ Πνεύματος καὶ πίστει ἀληθείας, εἰς ὃ ἐκάλεσεν ὑμᾶς διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἡμῶν εἰς περιποίησιν δόξης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄρα οὖν, ἀδελφοί, στήκετε, καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν», (Θεσς. Β', 2,13-15).

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου μᾶς ὑπενθυμίζουν ὅτι ἔχομεν θησαυρόν, ὁ ὁποῖος ἐγγυᾶται ἀφ' ἐνός τὴν πολιτισμικὴν καὶ θρησκευτικὴν ταυτότητά μας. Ἀφ' ἑτέρου δέ, τὴν συνείδησιν τῆς ὑπάρξεώς μας εἰς τὰς πατρογονικὰς ἐστίαις μας. Ὁ

θησαυρός δέ τοῦτος εἶναι ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία καί ἡ ἐν αὐτῇ παρακαταθήκη, ἣν μᾶς ἐνεπιστεύθη ὁ Κύριος καί Θεός μας. Ἴδού τί λέγει ὁ Θεῖος Παῦλος εἰς τόν μαθητήν αὐτοῦ: «Ὡ Τιμόθεε, τήν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κenoφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἣν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τήν πίστιν ἡστόχησαν». (Α' Τιμοθ. 6,20-21).

Δόξαν καί εὐχαριστίαν ἀναπέμπομεν τῷ ἀγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ, τῷ ἀξιώσαντι ἡμᾶς κληρὸν τε καί λαόν νά συνέλθωμεν σήμερον πέριξ τῆς θείας εὐχαριστιακῆς τραπέζης τοῦ Τιμίου Σώματος καί Αἵματος τοῦ Χριστοῦ καί νά γίνωμεν κοινωνοί Αὐτοῦ, ἀλλά καί συμμέτοχοι τοῦ ἱεροῦ ζήλου ὑμῶν ὑπὲρ τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, δηλονότι τοῦ οἴκου λατρείας καί προσευχῆς, ἐννοοῦμεν τοῦ ἱεροῦ τούτου ναοῦ, τοῦ ἄρτι ἀνακαινισθέντος καί διευρυθέντος, ἀλλά καί δεόντως εὐπρεπισθέντος.

Εἰς αὐξήσιν καί ἐδραίωσιν τοῦ ἱεροῦ τούτου ζήλου ὑμῶν προέβημεν Πατριαρχικῶς καί ἐν συνοδικῇ διαγνώμῃ καί ἀποφάσει εἰς τόν διορισμόν δύο συνεφημερίων καί συλλειτουργῶν ἱερέων, τῷ σεβαστῷ καί πολιῷ τῆς Κοινότητος ὑμῶν ἱереῖ καί οἰκονόμῳ Σπυρίδωνι Ἀουνάντ. Οἱ νέοι οὗτοι ἐργάται τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Κυρίου ἡμῶν εἶναι οἱ συντοπῖται ὑμῶν πατήρ Σάββας, ὁ ἄρτι χειροτονηθεὶς καί ὁ Οἰκονόμος πατήρ Δημήτριος, προσωρινῶς διακονῶν ἐν τῇ Κοινότητι τῆς Χάϊφας.

Δεηθῶμεν, ἀγαπητοί μου, τοῦ Θεοῦ Πατρός τῶν φώτων, ἵνα ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καί Λόγος Αὐτοῦ, ὁ ὢν τό φῶς τό ἀληθινόν φωτίζει τὰ πρόσωπα αὐτῶν καί κατευθύνῃ τὰ διαβήματα αὐτῶν πρὸς ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν Αὐτοῦ, πρεσβείαις τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας καί ἱκεσίαις τῶν ἁγίων Μεγαλομαρτύρων Δημητρίου καί Γεωργίου. Ἀμήν.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν εἰς τήν γενομένην δεξίωσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ παρὰ τόν ναόν προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον ὁ ἐγκατασταθεὶς ἱερεὺς π. Σάββας, εὐχαριστῶν διὰ τήν γενομένην αὐτῷ τιμὴν τῆς ἱερωσύνης καί τῆς ἐφημερίας ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ πόλει Ἀμπελίν, ὁ δέ Μακαριώτατος ηὐχήθη αὐτῷ εὐδόκιμον διακονίαν ἐν ἱερατικῇ εὐσυνειδησίᾳ, ἐπιμελείᾳ καί ἀφοσιώσει.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

<http://youtu.be/JhUG5ybI4ro>

